

"החיילים שמימי את העם במרכזו ואת עצם בצד"

מדברי האימה של בן זוסמן הי"ד

אורות ישראל, פרק ב' סעיף ג'

היחש של כניסה ישראלי ליחידיה הוא משונה מכל היחסים של כל קיבוץ לאומי ליחידי. כל הקיבוצים הלאומיים נותנים הם ליחידיהם רק את הצד החיצוני של המהות, אבל עצם המהות זה שואב כל אדס מושחת הכל, מנשחת אלהים שלא באמצעות הקיבוץ, מפני שאין להקיבוץ חטיבת אלחית, שגמה אלהית עצמית שרואה בתוכו. לא כן בישראל, הנשמה של היחידים נשאת ממקור חי העולמים באוצר הכלל, והכל נוטן נשמה ליחידים. אם יעלה על הדעת להנטק מהאומה, צרך הוא לנתק את נשמותו ממקור חייתה, וגדולה היא מושם כך ההזדקקות, שככל ייחיד מישראל נזקק להכלל, והוא מוסר תמיד את נפשו מבלי להיות נרע מהאומה, מפני שהנשמה ותיקונה העצמי דורש כן ממנו. אמנס צינורות ההזונה הנשנתית והגנטית חיים של הולכים בכנסת ישראל ע"י המוצאות, דבר ד', וזה הפלג הכללי המתגלה באורה החיים, הרשות בתכניתו.

רמב"ס ספר שופטים הלכות מלכים פרק ז הלכה טו

"מי איש תירא ורֵך חלבּ" (דברים כח-כמשמעו, שכן בלביו כוח לעמד בקשרי המלחמה. ומאחר שייכנס אדם בקשרי המלחמה, יישע על מקוה ישראל ומושיע בעת צרה, וידעו של ייחוד השם הוא עוזה מלחמה, וישים נפשו בלבו ולא יירא ולא יפחד, ולא יחשב לא באשתו ולא בבניו, אלא ימחה זכרם מליבו וייפנה מכל דבר מלחמה.

חמשונאים ב'

והמכבי אסף את אשר אותו ששת אלפיים מספרם וידבר על לבם ביל ייפול רוחם מפני ה'ון גוים הרוב היוצאים להלחם בהם לא בצדק כי אם עליהם להלחם בגבורה ולשוטט נגד עיניהם את הנבלה אשר נעשתה ברשותם במקום הקודש ולא משפט ואת הרישת העיר המחרופת והשבחת מוסדות האבות, והם בוטחים בנשק ובכוח ידים ואנחנו בוטחים באל שדי אשר בכוחו להפיל בתנועה אחת היוצאים לקראותנו ואת כל העולם כלו.

אורות ישראל, פרק ג' סעיף ה'

הצמאון להבלע כלו ברוח ישראל צרך הוא להתגבר. לחשוב ישראליות, להרגיש ישראליות, לחיות חיים ישראליים, לראות בשמחת ישראל, זאת היא מגמה עמוקה גבואה ורחביה, מלאה טל חיים של קודש, מובדלת מרוש דוגמתה אצל אומות העולם, שרפוד בהרבה שנתה הבריות ורשעה ללא אידיאל קודש פנימי. הצמאון לרוח האומה צמאון הוא לד', לאור תורה, לישור, לחכמה וכל טוב ונעלם.

מוסך הקודש קמן

היסוד הפללי.

כא

האדם צרך ליחס תמיד מסגרתו הפרטית, הטעאות את כל מהותו, עד שככל רעיוןותו סובבים תמיד רק על דבר גורלו הפרטני, שזהו מורייד את האדם לעמוק הקטנות, ואין קץ ליטורים גשטיים ורוחניים. המטוביים מזה. אבל צרך שתהייה מחשבתו ורצוינו, ויסודות רעיוןותו נתונים להכללות, הכללות הצעירות, הכללות העוזם, האדם, הכללות ישראל.

ט' ג' צ' ס' כ' ג' מאג' ג-ט
ט' ג' צ' ס' כ' ג' מאג' ג-ט
ט' ג' צ' ס' כ' ג' מאג' ג-ט

שם ראים תמיד לנואלה, ואם עברה השעה ולא נגלו אין זה אלא מבשי דרומה, ואין לך רשות להרהר בה.

קדושותם של ישראל מצד הכלל שלהם לא נפוגמה מעולם, והיא בזק טהרה כמוון ומעולם. כל החטאיהם והעוותיהם הם אך מצד הפרט ולא מצד הכלל, ואפילו אם מוצאים כלל שוף שכלם גסונו אחר, אין זה מצד הכלל, אלא שככל הפרטים הללו נתכונו לדבר אחד, אבל הכלל הקדש של הכנסת ישראל בMOVEDן האמתי של מושג הכלל של ישראל. — אשר רק הקדושים שבארץ היוטר נשגבים יכולים לעמוד על הגובה העליון והמקודש של המושג הזה — מעולם לא חטא ומעולם לא נפוגם במאומה, ועל זה נאמר: «גמלתחו טוב ולא רע כל ימי חייה» (משל ל"א יב). וכל ההצלנות והעונות וההסרות מאחרי ד' ותורתו לא בא אלא מפני שנחלה התחששות בכלל בMOVEDן האמתי.

ואמנם כשמגיע תור התגלות צעדי הנואלה, וראשית התשובה היא, לשוב ולהקיז מחדש את מושגי הכלל הנעלם של ישראל, ולהתגער לאט לאט מחרטניות, שמתוך זה ייחדוليل כל החטאיהם והעוותיהם, הוזנות והשגנות, ולא יהיו עוד.

זוו התוכן הטהור שבתעדות הכללית המתעוררת עתה בכל תוקף שהשרש הנשגב הזה של רגשות התשובה חדור עמוק. עמוק בלבותיהם של ישראל המשותקים להתקרב אל הכלל שלהם, להפוך שייהי כלל ישראל ומלכות ישראל, מדינת ישראל וכיוצא בזה, וצדיק הדור קדושי ישראל צרייכים להמשיך את הפנימיות שבכלל, תקיפות קדושתו ואורת החיים למעלה למescal, להרחבו בכל מרחבי החיים ולהכניתו בכל הגוּי כלו, וזה בא על ידי גלוי הטמיר והנעלים שככל התעדויות של הכנסת ישראל מצד התמסרות לכלל ישראלן וגרמת קרנו, להראות שמדובר בלילהו אין בו נפלול ועקב, והכתמים הנראים מבהוא איןם אלא מצד הפרטויות שעדיין לא התגערו מהם, והגלי היה עצמו הוא אחד מדרכי-התעדות הפנימיות של הכלל הטמיר והגבוהו-שלגנו, להכחיר על ידי זה כל שעה ושעה שייהי אפשר לצפות בה לנואלה אמת.